

ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP

A év

1 – 4 oldal

ÚRNAPJA**KRISZTUS SZENT TESTE ÉS VÉRE**

Olv.: MTörv 8,2-3.14b-16a – 1Kor 10,16-17 – Jn 6,51-59

Jézus az élet kenyere az Eukarisztiában.

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Isten hozta a Testvéreket ezen a nagyon szép ünnepen. **Úrnapja van.** Minden vasárnap az Úr húsvéti titka elevenedik meg. Az az igazság, hogy az életünk Isten ajándéka. Akkor gazdálkodunk jól az életünkkel, ha Jézus Krisztus példája szerint egymásért élünk. Úrnapján az Úr asztala körül gyülekezünk össze. Mindig Jézus a meghívó, a pap csak közvetíti a testvérek felé az Úr meghívását. Nem is gondolunk arra, hogy mekkora lehetőség, hogy e körül az asztal körül egymásnak igazán testvérei lehetünk. Mindenki az Isten gyermeke, az viszont a mi feladatunk, hogy egymás testvéreivé váljunk. Kérjük a kegyelmet, hogy ez a testvériség és általa Isten családjának a közössége megvalósuljon ebben a világban a többiek példajaként, a többiek javára és öröme.

Ezen a mai vasárnapon egy nagycsalád is ünnepel. Szilvi és István sok gyermeket ültetett az Úr asztala köré. Nyolc gyermekük született. Nyolcból hét újra és újra helyet kaphatott itt a földi asztalnál. Egy gyermekük meghalt. Abban a hitben gondolunk az ő elmenetelére, hogy ő az örök mennyei asztal részese. Imádkozzunk ezért a családért, de mindenekelőtt Szilviért és Istvánért, akik negyven évvel ezelőtt mondtak igent egymásnak. Úgy tűnik, hogy ezt az igent az Isten áldása kíséri. Kérjük a számukra, hogy ez az isteni erő, amely Isten áldásában rejtőzködik, soha el ne múljon.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Az élet legfontosabb kérdéseire a világnak nincs válasza.

Mi most abban a szent meggyőződésben gyűltünk össze, hogy mindegyikünknek helye van ennél az asztalnál. Érdemes elgondolkodni azon, hogy a világ szeretné az élet legfontosabb kérdéseire megtalálni a választ. Be kell látnunk, hogy a világnak nincs válasza a legnagyobb gondokra és bajokra. Ugyan! Meg tudja-e oldani a világ a háború és béke kérdéseit? Ugyan! Mennyi igazsága van ebben a világban az egyenjogúságnak? Mennyi hitele van az embernek és hogy állunk az emberi jogokkal? Ki mire gondol, amikor ezt a szót hallja, hogy szolidaritás? Meg tudjuk-e oldani az éhezés problémáit? Hiszen az emberiség nyolcvan százaléka szegény. Merre menetelünk? Van-e válasz? Sajnos, a világnak nincs válasza.

Az Úr asztalánál mindenkinek helye van.

Ezen a mai ünnepen elgondolkozhatunk ennek az asztalnak az üzenetén és minden asztalnak az üzenetén. Ez sem véletlen, hogy a II. vatikáni zsinat az asztalt állította a középpontba, amikor ennek a titoknak a mélységeibe igyekezett behatolni, Jézus szent testének és vérének titkába. Jézus mindenkiért meghalt. Jézus minden embert megváltott. Ezért ennél az asztalnál mindenkinek helye van. Nagyon nagy a felelősségünk.

***Nagyon nagy azoknak a felelőssége, akik ismerik az igazságot.
Tudják, mit jelent az, hogy minden ember az Isten gyermeke.
Tudják, mit jelent az, hogy egymásnak testvérei vagyunk
és egymással közösséget kell alkotnunk.***

A világ javait meg kell osztani!

A világ ma eljutott oda, hogy ajándékozással, adományozással nem tudjuk megoldani az emberiség legfontosabb kérdéseit. Egy új fogalmat kell megtanulnunk, egy új fogalmat kell életre váltani, a neve: megosztás. Ha meg akarjuk oldani az emberi élet legégetőbb kérdéseit, akkor igen is a világ javait meg kell osztani. Elfogadhatatlan az, hogy egyesek fölhalmozzák maguknak a javakat. Elfogadhatatlan az, hogy néhány ember kezében van a világ, ugyanakkor az emberek nagy részének nincs helye ezen a földön. Nincs helye annál az asztalnál, amely kenyeret ad.

Csillapítható-e földi kenyérrel az ember lelki éhsége?

Elegendő-e az a kenyér, amit mi emberek egymásnak adhatunk? Gondolunk-e egy másfajta éhségre is, amely éhséget az ember maga nem tudja kielégíteni, csak valaki más. Mekkora gond az a kenyér, ami a testi éhségünket táplálja, a testi éhségünket szünteti meg. Mennyire érzik ezt a problémát azok, akiknek nincs munkájuk, akik maguk nem tudják előteremteni azt, ami a testi éhségüket elveszi, ami emberhez méltó életet biztosít a számukra. Ismerjük ezeknek az embereknek gondját-baját?

Sajátos világban élünk. Individualista gondolkodás határozza meg az emberek életét. Ez a gondolkodás magányossá tesz, leszűkít, nem tud arról, hogyan szüntethető meg az ember magánya. Kenyeret talán még lehet adni, de csillapítható-e a földi kenyérrel az ember lelki éhsége?

Az ember igazi éhsége a lelki éhség.

Számba vesszük-e azt, hogy az ember igazi éhsége a lelki éhség? Az ember igazi problémája a magány. A lelki éhségünket csak valaki más csillapíthatja. Ennek a mai ünnepnek ez az üzenete:

***Isten az életünk problémáira válaszol Jézus Krisztus által.
Figyelmünket arra irányítja, hogy az ember lelki éhségének csillapítására
szüksége van a másik ember szeretetére, szüksége van a másik ember megértésére.***

Szeretetlen világban él a magányos ember. Az emberek nem értik meg a magányos embert. Az esetek többségében saját maga okozza ezt önönmagának, de ebbe sem lehet belenyugodni. Jézus megváltása ezt jelenti, ő tudja, hogy az embernek szeretetre van szüksége.

Egyedül a szeretet képes kirángatni az embert a magányából:

ha valaki bizonyítja neki azt, hogy szeretetreméltó.

Ha valaki kész arra, hogy megértse

minden gondjával, bajával, problémájával azt a másik embert.

A mai ünnepen Jézus azt mondja, ő az élő kenyér, ő a lelki kenyér. Jézus a legnagyobb problémát gyökerében orvosolja, lelkünket betölti szeretetével, azzal, hogy megért bennünket. Minő csoda, hogy Jézus soha senkitől nem kérdezte, amikor egy emberrel találkozott, hogy honnan jött. Soha nem kutakodott az után, hogy milyen élete volt. Jézus hitt abban, hogy a találkozás, az, hogy megajándékozza azt a másik embert a közelségével, ez felszabadító erő.

Ez az élettér megnyílása.

Új szemlélettel értelmezzük ezt a mai ünnepet.

A mai napon egészen másképp gondolkodunk erről az ünnepről is, mint akár száz évvel ezelőtt, vagy akár a magyarországi Eucharisztikus Világkongresszus idején 1938-ban, amikor zengett az ének: „Krisztus kenyér s bor színében úr s király a föld felett.” Tömegek mentek ki az utcára, hogy a világnak üzenjék, hogy a világnak egy ura van, Krisztus. Tekintsünk Weöres Sándor egy mondatára, aki azt mondta: „A világ tele van urakkal, csak egy szolgálja van, Krisztus.”

***Krisztus azért úr a világ fölött, mert ő a Szolga!
Egyetlen lehetőség az, hogy egymást szolgáljuk.***

Ma a plébánia templomokból kimennek az utcára és Úrnap Körmenetet tartanak. Ez a régi hagyomány kifejezi, hogy Jézus sorsközösséget vállal a mindennapi megélhetése miatt rohanó emberrel.

Az Úr asztala van a középpontban.

Valójában a II. vatikáni zsinat óta más szemlélettel értelmezzük és értékeljük ezt az ünnepet. Az asztal van a középpontban.

Ezen az asztalon az élő kenyér, az összetört testű és kiontott vérű Krisztus van.

Ezzel botránkoztatja a világot, amely nem tud mit kezdeni ezzel a krisztusi gesztussal. Nem tud mit kezdeni azzal, hogy mindenét odaadja és önmagát is odaadja. Nem tud a magába zárkózó világ, az önző világ, az önmagának élő ember mit kezdeni ezzel a titokkal. Botránkozik, botránkozása közepette még elkezd okoskodni is. Elkezd magyarázni, hogy miért nem..., meg..., hogy mint..... Ó, dehogy!

Engedjük, hogy összetörje Krisztus az önzésünket.

Engedjük, hogy Krisztus összetörje ezt a magunknak való életünket.

Ez a titok erről szól. A magányunkból akar bennünket kirángatni, elhitetni velünk, hogy nem élhet magának senki.

Az ember éhségét csak a másik ember csillapíthatja.

Alamizsnát adhatunk, de embert menteni csak úgy lehet,

hogy bebizonyítjuk neki, hogy szeretjük,

hogy számunkra nem közömbös az ő helyzete és sorsa és igyekezzünk megérteni.

Botránkozik ezen a mai világ, miközben állandóan közösségi gondolatokat halmoz föl, miközben állandóan az egymásért való áldozatot emlegeti, közben alig van közünk egymáshoz.

Kedves Testvérek!

Sajátos ünnep ez a mai. A XXI. században próbáljuk újra gondolni ennek a napnak az üzenetét. Barátkozzunk meg azzal a Krisztussal, aki a magának élő emberi életünket át akarja alakítani. A magunknak élő emberek ellentéteket szítanak, közösségellenesek, életellenesek, mert az ember közösségi lény.

A mai ünnep üzenete üdvösségünk forrása.

A mai olvasmányra utalva, a közben, hogy Krisztus botránkoztatja a világot azzal, hogy egészen lemond önmagáról miattunk és értünk, ugyanakkor össze is gyűjt bennünket, mert akik Krisztus szerint gondolkodnak, azok egymással közösségre jutnak. Pál apostol megfogalmazása szerint: „Egy testet alkotnak.” Ne idegenkedjünk ennek a mai ünnepnek

üzenetétől. Ez az életünk titkát világítja meg és az üdvösségünk forrása, már aki üdvözülni akar. A hitetlen világnak ez is egy ijesztő hiánya. Azt se tudja, mi az, hogy üdvösség. Tévesen azt gondolja, kiteljesedhet életünk ebben a földi életben.

A ma ünnepelt házaspár üzenete számunkra.

Ma egy nagyon kedves házaspárt ünnepelünk. Egyet mindenképpen üzen ez a két ember mindegyikünknek. Az ember gondját-baját csak a másik ember tudja megoldani.

Amire igazán szükségünk van,
az a másik ember elfogadása, a másik ember szeretete, amely megtart
és a másik ember megértése,
ami néha életünk legnagyobb keresztje, ***mégis ez az egyetlen válasz.***

Köszönjük meg ennek a két embernek az életre adott válaszát. Köszönjük meg az ő példájukat. Köszönjük meg a nyolc gyermeküket, akiket a világra hoztak és fölneveltek. Köszönjük meg az ő tizenhét unokájukat, hamarosan már tizenkilenc lesz. Ezek a családok hordozzák a nemzetet, mert a jövő a megszületett ember. Az emberek áldozatai hordozzák a közösséget, azoknak az életét is ők hordozzák, akik önzően maguknak éltek és élnek. Össze kell fognunk, ha az életet akarjuk szolgálni. Mindenképpen gondolkodjunk el ennek a mai napnak az üzenetén, ha magyarokként akarunk élni itt a Kárpát-medencében.

+ **A M E N** +